

Hồi thứ ba mươi tư

Kim Điện Cuốn Gió, Di Hân Thâm Căn

Mặc dù tả xông hữu đột, nhưng càng đấu lực lượng của Ngũ Nhạc Nhất Kiếm càng lâm vào tử địa, Biện Thương càng lúc càng thấy bất lợi, chuẩn bị cơ hội thuận lợi nhất ra lệnh đột vây.

Bỗng nhiên từ trong khu rừng liễu có bốn bóng người hiện ra như bốn bóng ma, thân ảnh như những làn khói phảng phất lướt tới giữa vòng đấu mà đối thủ song phương không hề nhận thấy. Dẫn đầu nhóm người ấy là Sở Vân, khuôn mặt tuấn tú khẽ nở nụ cười lạnh lẽo, đôi mắt ánh lên vẻ đe dọa khủng khiếp. Đại Mạc Đồ Thủ Khố Ty gãi đầu, hạ giọng nói:

- Minh chủ, phóng tay thoải mái chứ ?

Sở Vân đưa mắt nhìn quanh một lượt, rồi dứt khoát gật đầu, nói:

- Phải, lúc này có thể kết bạn với một bên và kết thù với phía còn lại. Nhưng thử xem chúng ta xuất thủ có đáng để chúng kinh sợ không?

Ngay lúc ấy có hai bóng người áo xám lao ra vùng đao chém sả vào bọn họ. Khố Ty bật cười nói:

- Minh chủ xin để bốn tòa khai sát giới.

Không đợi Sở Vân trả lời, Khố Ty hai tay đưa hai thanh khoái đao, lướt tới hai đại hán nhanh như ánh chớp. Lập tức hai chiếc đầu lâu của hai hán tử áo xám nọ bay vút lên không. Thân hình hai đối thủ chưa kịp ngã gục xuống đất thì Khố Ty đã bắn đi hơn ba trượng lao bổ vào Hắc Kỳ Thủ Đặng Minh đang vây công Tiêu Giang Nhị Quái. Khố Ty thu một đạo cuồng phong lướt tới, Đặng Minh vừa nhấc phát hiện thì đã bị Khố Ty giáng cho một chưởng bạt lùi ra chín thước. Lúc ấy Kim Bồ Đề Tào Công phát hiện có biến, vội tung ra mấy chưởng cực mạnh cố đẩy Tử Bào Đồng Quái lui ra, thét lớn:

- A... a... ông bạn từ đâu xuất hiện mà lại hành động kiểu ấy ?

Đại Mạc Đồ Thủ bật cười sang sảng, thân hình bỗng vọt lên cao, song cước như hai quả đồng trụ vun vút giáng vào khắp người Tào Công khiến lão ta hoang mang tránh đòn, mồm kêu rối rít:

- Anh em chú ý, cẩn thận đối phó với mấy người mới đến.

Ngũ Nhạc Nhất Kiếm Biện Thương nghe tiếng kêu của Tào Công thì bất giác phấn chấn, huy động bấu kiếm như giao long cuộn thủy tung ra liên tiếp hơn hai mươi đường kiếm, tử khí giăng đầy bức lui

hai địch thủ ra sau hơn bốn thước, vừa xuất thủ Biện Thương vừa nghĩ:

- Lần xuất quân này mình giữ hoàn toàn bí mật, không cho bạn bè chiến hữu hay biết, vậy mà đột nhiên có người đến viện thủ không biết là anh hùng nào đó?

Lúc này Sở Vân hai tay chấp sau lưng như một người vô sự, đi qua đi lại, đưa mắt nhìn quanh không tỏ ra ý đồ gì rõ rệt, khiến đối thủ hai phe nhìn thấy chàng cứ tưởng một người gàn dở dạo chơi không đúng chỗ.

Bấy giờ Đặng Minh đang tập trung toàn bộ công lực đối phó với Đại Mạc Đồ Thủ Khố Ty, còn Tào Công lại lướt tới trước mặt Sở Vân đưa mắt nghi vấn nhìn chàng, cố trấn tĩnh hỏi:

- Khôi Kỳ Đội tự hỏi không biết đã làm gì xúc phạm đến các hạ? Nếu như chúng ta có chuyện gì thì xin đợi đến sau khi giải quyết xong việc riêng này, bốn Đội xin được làm sáng tỏ.

Mặc dù đã tỏ ra trấn tĩnh nhưng Tào Công vốn là kẻ thông minh xảo hoạt, đã cảm thấy bốn người mới đến mà chỉ với một người xuất thủ đã gây nên rối loạn cục diện trận đấu rồi.

Với tình hình hiện nay Khôi Kỳ Đội không muốn gây thù chuốc oán thêm với ai nữa, hơn nữa những người mới đến chưa rõ lai lịch nên lại cần phải thận trọng hơn nữa. Nghe Tào Công nói thế Sở Vân lạnh lùng hỏi:

- Người tên là Tào Công phải không?

Câu hỏi ấy lành ít dữ nhiều, khiến cho Kim Bồ Đề Tào Công lạnh gáy. Thế là Sở Vân bước về phía trước một bước, vẫn lạnh lùng hỏi:

- Tào Công, bốn Minh chủ đang hỏi ngươi đấy!

Tào Công giật mình, bất giác bật lùi về sau hơn một bước cố trấn tĩnh, lấy lại uy thế, mạnh bạo quát lên:

- Đúng thế! Đạo gia chính là Hữu sứ giả Tào Công của Khôi Kỳ Đội.

- Nêu thế kẻ ám muội đánh lên Bạch Sư Môn Vệ chưởng môn chính là ngươi đấy à?

Nghe câu hỏi đó, Tào Công lại càng cảm thấy kinh hãi...

Lúc này trận đấu đã đến hồi quyết định, máu thịt văng khắp nơi khiến cho người xem cảm thấy tàn nhẫn và ghê rợn. Đứng quanh Tào Công là hơn mười thuộc hạ của Khôi Kỳ Đội, ai nấy đều tỏ ra phần nộ đàng đàng sát khí, sẵn sàng xuất thủ. Thấy có đông thủ hạ bên mình,

Kim Bồ Đề ngâm vãn chân khí, cao giọng nói:

- Hừ, việc của Bạch Sư Môn, người cũng muốn nhúng tay vào à, được lắm, người chớ quên bản thân người lúc này cũng nằm trong vòng vây, tự mình khó giữ được mình đó.

Sở Vân cười nói:

- Tào đại sứ giả, thì ra kẻ ám toán chính là người, hành vi ấy kể ra cũng tinh vi đấy. Chỉ tiếc người là kẻ có tài mà tiểu tu dưỡng, tâm địa xấu xa! Tào Công, bốn mình chủ không muốn giết người trong đêm nay mà chỉ thử xem tài năng người đến đâu mà thôi.

Lúc này Tào Công như không còn giữ được bình tĩnh nữa, thân hình lướt tới, chưởng cước lập tức tung ra, chiêu thức vô cùng ác hiểm.

Theo đuôi chủ tướng, lập tức mười lăm hán tử nọ cũng đã múa tít binh khí, lao vào vây bọc Sở Vân, đâm chém vô cùng hung hãn. Sở Vân hứ một tiếng lạnh lùng, mắt vẫn đang nhìn lên trời cao đợi cho rừng đao bể kiếm nọ sắp đến thân mình thì hai tay đang chấp sau lưng bỗng vẩy khẽ về trước một tay, còn tay kia đây ngược về sau, thế là một luồng kinh lực như gió lốc cuốn vào mười mấy hán tử nọ làm cho binh khí của họ đập vào nhau toé lửa, ai nấy té văng đi khắp nơi, ngay cả đến Tào Công võ công cao cường là thế mà còn bị cuốn văng về sau năm sáu bước.

Sở Vân mỉm cười ngoái đầu về sau, nói:

- Bành đường chủ, Hoành Đoạn Tam Sơn của Đường chủ quả là lợi hại.

Thì ra cùng lúc với Sở Vân xuất thủ, Bành Mã đã đẩy ra một luồng kinh lực hỗ trợ mà địch thủ không hề phát hiện ra. Bành Mã nhìn Sở Vân mỉm cười rồi tiện tay quật ngã ba hán tử áo xám vừa chạy đến, rồi tiến về phía Kim Bồ Đề Tào Công, cười nói:

- Mình chủ, cái lũ này xin để cho lão phu đùa giỡn một lúc!

Thế là Sở Vân lại chấp tay ra sau lưng, lui về phía sau mấy bước, không nói không rằng, cùng với Cung Ninh yên lặng quan sát trận đấu.

Bỗng Sở Vân ngưng thần nhìn về phía trước, phát giác có một đối thủ mặc quần áo hai màu đỏ trắng, đầu đội mũ chữ vạn, nãy giờ đứng im chưa xuất thủ. Chàng nhìn thấy trên tay áo của người ấy có thêu một cái đầu sói toàn bông vàng rờn điều ấy chứng tỏ người đó là thủ lĩnh của Mãng Long Hội. Sở Vân biết thủ lĩnh của Mãng Long Hội là Cửu Luân Quân Tử Cổ Phàn chứ không phải người này, vậy sao người này lại được mang tiêu chí như thủ lĩnh vậy? Lẽ nào Mãng Long Hội

lại có hai thủ lĩnh?

Lúc này, từ bên từ bên tai Sở Vân vang lên giọng nói thâm trầm:

- Bẩm minh chủ, lão nhân nọ thái độ thật là kiêu ngạo, chắc chắn bản lĩnh không kém, xin cho đệ tử được thỉnh giáo.

- Người ấy cử chỉ thật điềm tĩnh, thái độ rất vững vàng không phải là kẻ dễ đối phó đâu! Cung Ninh, ngươi hãy đến giúp sức cho Xích Kỳ Truy Phong Lạc Thâm, để tại hạ chăm sóc người này cho.

Cung Ninh dạ một tiếng, trừng mắt nhìn lão già nọ một cái rồi phóng người đi. Sở Vân bước về phía trên ba bước, cười khẩy, hỏi:

- Bằng hữu, xin cho biết cao danh quý tánh của người?

Lão già ấy bỗng thay đổi sắc mặt, cau mày nhún vai, thân hình như một chiếc lá bốc lên đáp xuống phía ngoài bốn thước, tiếng nói trong như chuông:

- Tiểu tử, ngươi muốn biết tên họ của lão phu ư?

- Ông bạn già, năm xưa đã vang danh Thanh Hải là Tịch Độc Tầu Vi Đại Hoà, nào ngờ các hạ và Cổ Phàn lại kết hợp với nhau. Hừ, Vi Đại Hoà, một lần nữa Mãng Long Hội là do người thống trị à ?

Lão nhân nọ biến sắc mặt, vừa có vẻ kinh ngạc vừa phẫn nộ nói:

- Người đã biết ta, sao lại không nêu tên họ ra ?

Có thể nói Vi Đại Hoà là một nhân vật bá chủ võ lâm Thanh Hải, vô công siêu tuyệt, tâm tính vô cùng độc ác, đã hoành hành hơn hai mươi năm ở vùng Thanh Hải, không biết đã giết chóc bao nhiêu người rồi. Có điều lão ta ưa hoạt động một mình.

- Vi Đại Hoà, đây là lần đầu ta gặp ngươi nhưng đã nghe danh ngươi từ lâu, lẽ nào vùng Thanh Hải không phải là chốn dễ chơi mà lại trôi nổi đến Trung Nguyên như vậy?

- Tiểu tử, hãy câm miệng lại. Cứ như những điều ngươi nói đủ chứng tỏ ngươi chẳng biết gì về mối quan hệ của ta với Cửu Luân Quân Tử. Cổ huynh đã mời ta cùng chấp chưởng Mãng Long Hội để hùng bá thiên hạ. Vì thế hôm nay ta mới đến đây để tùy cơ ứng biến.

Sở Vân bỗng hét lên một tiếng, thay đổi phương vị, trong chớp mắt xuất ra hơn hai mươi cước và mười mấy chưởng, tốc độ cực kỳ mau lẹ như cùng lúc. Tịch Độc Tầu Vi Đại Hoà “hứ” một tiếng lách mình ra ngoài một trượng, hai cánh tay áo phất lên trong không trung, lưng hơi cong lại thân người như nằm sát mặt đất, lập tức tung ra mười chưởng chỉ liên hoà giáng vào Sở Vân, nhưng đều đánh trượt vào khoảng không vì Sở Vân đã lách mình đi nơi khác rồi. Vi Đại

Hoà lại gầm lên, tung người theo, chưởng ảnh cước pháp đều xuất ra với chiêu thức cực kỳ ác độc. Sở Vân miệng vẫn giữ nụ cười lạnh lùng thân hình bay lên bay xuống chập chờn như một làn khói hư ảo nhẹ nhàng xuyên qua luồng kinh khí của đối phương. Chỉ chớp mắt đã trao đổi hơn năm mươi chiêu, Vi Đại Hoà đã xuất thử tới tuyệt kỹ sở học của hắn nhưng không sao động được tới chéo áo của Sở Vân. Chàng vừa chập chờn bay lượn, vừa cười khẩy nói:

- Vi Đại Hoà, trong lúc ngươi giở mọi trò múa may ấy, ta sẽ cho ngươi biết ai mới là kẻ làm trò châu chấu đá xe.

Lúc này Tịch Độc Tẩu Vi Đại Hòa không hề hé răng nói nửa lời. Hắn tập trung chân lực, thân hình ít di chuyển, chiêu thế xuất ra thận trọng nặng nề cố giữ thế quân bình phòng thủ. Vì hắn đã dày dạn giang hồ, biết rằng tốc chiến, không thể thu được kết quả thì không thể cứ kéo dài mãi cách đánh tổn hao chân lực ấy trước một cao thủ quá ư lợi hại như thế, nên chỉ còn có cách duy nhất là chuyển về thế thủ.

Phía bên kia, Biện Thương vũ lộng Thần Hoả kiếm vạch nên những đạo hàn quang chói lóa trong đêm gặt trái công phải đòn đập, mãnh liệt đối đầu một cách quân bình với Chánh phó thủ lĩnh Khôi Kỳ Đội.

Hắc Kỳ Thủ Đặng Minh, dù danh trấn giang hồ, nhưng đau phải là đối thủ của Đại Mạc Đồ Thủ Khố Ty, cho nên chỉ mới qua vài mươi chiêu mà thân hình to lớn như thiết tháp của Đặng Minh đã ướt đầm mồ hôi, hơi thở hổn hển, thân pháp mỗi lúc một nặng nề chậm chạp. Hắn đưa mắt nhìn quanh thì lạnh toát cả người, thì ra từ lúc bốn người áo đen xuất hiện, thì ưu thế của Khôi Kỳ Đội và Mãng Long Hội đã hoàn toàn biến mất, và mỗi lúc tình thế của bọn họ mỗi bất lợi, mỗi nguy kịch.

Lúc này Đại Mạc Đồ Thủ Khố Ty bỗng thay đổi đấu pháp, thân hình chớp động không ngừng, đòn đập tung ra hơn ba mươi quái chưởng cuộn cuộn kinh phong tấn công tới tấp vào đối thủ, khiến cho Đặng Minh lảo đảo thối lui không ngừng. Khố Ty bỗng cất tiếng cười, tung ta liên tiếp mười chưởng nữa rồi quát lên một tiếng lao thẳng vào đối phương bất chấp ngọn hắc kỳ đang quét vào trước ngực mình. “Soạt!”, một tiếng thét vang lên cùng lúc với Đặng Minh trúng đồng thời một lúc chín chưởng của đối phương thân hình hộ pháp của hắn bị đánh quay tít, mồm phun ra một vòi máu tươi. Khố Ty không thèm để mắt tới Đặng Minh nữa, lướt tới quật ngã một lúc bốn hán tử áo xám rồi như một con đại bàng bổ nhào vào Anh Tẩu Giả Đại Xuyên

nhanh như chớp.

Cùng lúc ấy Đặng Minh từ từ đổ gục xuống đất, máu tươi ồ ạt chảy ra từ miệng hắn. Giả Đại Xuyên với nội công hùng hậu, kinh nghiệm lão luyện đã phải trải qua hơn ba trăm chiêu mới chiếm được thượng phong trước Bạch Y Tú Sĩ Đào Quang còn chưa kịp củng cố ưu thế thì bỗng từ đâu trên trời một đạo kinh lực như vũ bão chụp xuống đầu lão ta cực kỳ hiểm ác. Giả Đại Xuyên lập tức phát hiện công lực của đối phương cao hơn hẳn mình nên chỉ còn cách liều mạng ngã nhoài xuống đất bắn mình ra xa để tránh. Ngay lập tức Đào Quang lướt tới giáng một chưởng cực mạnh vào người lão ta.

Khố Ty đánh trật một chưởng thì nội khí xung thiên, gầm lên như hổ rống lao tới xuất tiếp một độc chiêu nữa, vừa khéo kết hợp cùng thế công của Đào Quang. Giả Đại Xuyên biết không sao còn né tránh kịp nữa thì liều chết thét lên một tiếng tung người lên, hai chân như hai quả đồng trụ giáng vào đan điền của Đào Quang, còn song chưởng vận hết sức lực giáng vào Khố Ty đang lao bổ xuống.

Thấy hiểm, Đào Quang hét lên một tiếng, búng mạnh hai chân, cả thân hình chàng bắn cao lên bật ra sau bảy thước, tránh khỏi ngọn cước của đối phương. Riêng Khố Ty cố giữ nguyên thân pháp ập xuống, song chưởng đẩy nhanh ra phía trước.

Một loạt tiếng ầm ầm vang lên, cát bụi bay mù mit, thân hình của Khố Ty bay xéo lên rồi lộn lại một vòng đáp nhẹ xuống đất, hai mắt đỏ vằn tia máu, ngực đập phập phồng, Khố Ty bước từng bước nặng nề, ghé rợn tới trước.

Giả Đại Xuyên từ từ đứng lên, mặt xám trắng, máu từ miệng chảy ra không ngừng, chứng tỏ đã bị nội thương trầm trọng vô cùng. Khố Ty mặt lạnh như tiền, cứ từ từ tiến đến, chẳng nói chẳng rằng quật liên sáu chưởng vào đối thủ. Anh Tẩu Giả Đại Xuyên kinh hãi kêu lên một tiếng, cố hết sức xuất chưởng nghênh đầu...lại những tiếng ầm ầm vang lên, cát đá tung bay mù mit.

Đại Mạc Đồ Thủ Khố Ty hai tay bắt chéo trước ngực, toàn thân không hề động đậy, mắt chăm chăm nhìn về phía đối phương. Còn Giả Đại Xuyên thì hai mắt thất thần, toàn thân run rẩy, hai chân đứng không vững nữa...

Khố Ty bỗng cười một tiếng, lạnh lùng nói:

- Giả Đại Xuyên! Người là Đại Khoái Tử của Khôi Kỳ Đội phải không?

Thấy Giả Đại Xuyên không đáp, Khố Ty lại cười khẩy nói tiếp:

- Ta là Hoàn chủ Đại Mạc Đồ Thủ Khố Ty ở vùng đại mạc, hai bàn tay ta vấy máu đã nhiều rồi, chẳng sợ phải vấy thêm chút đỉnh nữa đâu!

Giả Đại Xuyên cố nén khí huyết đang đảo lộn, giữ cho thân mình khỏi ngã, ngâm vận công lực lên đổi tay.

Bạch Y Tú Sĩ Đào Quang đứng bên vừa kinh ngạc vừa khó hiểu nhìn vị võ lâm cao thủ vừa xuất hiện tiếp trợ mình, con người không biết sợ chết ấy đã nói những lời ấy nhằm mục đích gì?

Lúc này Khố Ty lại nói:

- Giả Đại Xuyên người giết người cũng quá nhiều rồi nên mới xưng là Đại Khoái Tử; giết người, người giết đó là việc báo ứng nhân quả người tự hiểu phải làm gì rồi chứ?

Thấy Giả Đại Xuyên nuốt hận, tung người lao tới, Khố Ty kêu to:

- Phải rồi, cái số giết người của bốn Hoàn chủ vẫn còn chưa dứt!

Vừa dứt lời thì Khố Ty đã đưa tay trái hoành ngang phía trước, vững như thép, hữu chưởng vẽ nửa vòng tròn trong không trung, song cước tung lên chớp nhoáng. Chỉ nghe một tiếng rú thảm thiết vang lên, đã thấy thân hình của Giả Đại Xuyên bị bắn văng lăn lộn trên mặt đất có hơn bảy thước, rồi nằm im bất động thật lâu, còn Khố Ty bị bật lui về sau ba bước, cánh tay trái sưng đỏ bầm, vẻ mặt vẫn cứ lạnh lùng, lẩm bẩm nói:

- Lại thêm một kẻ... lại thêm một kẻ...

Đào Quang vội bước tới vẻ quan tâm nói:

- Đa tạ tráng sĩ đã trợ giúp, ngài bị thương có nặng lắm không?

- Không sao, đừng nên cảm ơn cảm tạ gì ta cả mà hãy cảm tạ Minh chủ của ta!

- Minh chủ của quý Minh à ?

- Thôi ! Bây giờ anh bạn hãy lo dẹp sạch lũ địch đi đã rồi sau đó hẵng hay.

Đào Quang dạ một tiếng rồi tung mình vào lũ áo xám như con hổ đói. Sở Vân nhìn thấy toàn bộ tình hình cuộc chiến, tự nhủ:

- Lúc này tình hình đã có lợi cho phía Ngũ Nhạc Núi Kiếm rồi. Vì Đại Hòa tuy lợi hại nhưng chưa phải là địch thủ ngang tầm với ta. Phải tốc chiến tốc thắng để đề phòng đột biến.

Nghĩ thế nên Sở Vân vọt người ra khỏi vùng ảnh hưởng của chưởng lực đối phương, rồi thân hình chàng xoay tít như một mũi khoan bắn xuống. Vì Đại Hòa hít mạnh một hơi chán khí, tập trung

toàn bộ công lực lên đôi tay đánh tới, một đạo kinh phong cuộn cuộn tốc lên mạnh như vũ bão, đó chính là tuyệt kỹ Đảo Trác Càn Khôn, phạm vi ảnh hưởng rộng hơn ba trượng.

Sở Vân cười khẩy một tiếng, thân hình như chiếc lá nhẹ nhàng xuyên qua lớp kinh lực dày đặc của đối phương công về phía mình, rồi lập tức tung ra mười tám chưởng đánh vào các đại huyết của đối phương. Vi Đại Hoà kinh hãi, không ngờ chưởng lực của mình chẳng hề gây khó dễ cho đối phương, vội vàng hợp chưởng lẫn vội ra sau hơn chín thước. Sở Vân vẫn bám theo như hình với bóng, tả chưởng biến chỉ điểm vào năm đại huyết trên lưng đối thủ, còn hữu chưởng dẹt nên muôn vàn chưởng ảnh, như một tấm lưới chặn hết mọi đường rút lui của Vi Đại Hoà, khiến lão ta mặt đỏ bầm tím, hú lên không ngừng, chưởng phong dẹt nên một luồng chưởng lực phản kích lại như một con trâu điên.

Sở Vân vọt lên cao rồi trên độ cao ấy, như một con đại bàng chụp xuống, song chưởng từ trước ngực đẩy ra mạnh như núi sập, liên tiếp hàng mười lăm chưởng.

Một tiếng âm vang động không gian đập chát chúa vào tai mọi người, Vi Đại Hoà bật lùi tám bước, thân hình lảo đảo liên hồi. Sở Vân lại cất mình lên cao, hú lên một tiếng thật dài rồi bỏ nhào trở xuống. Vi Đại Hoà mặt đỏ bầm, lăn nhào ra sáu thước né tránh thế công khủng khiếp ấy. Sở Vân cười lớn một tiếng, sử dụng thức đầu Húc Nhựt Sơ Thăng trong Thái Dương Chưởng, chưởng ảnh như muôn vàn tia sáng mặt trời chụp vào đối thủ. Vi Đại Hoà công phu trác tuyệt nội lực kinh người, bá chủ võ lâm, hôm nay gặp phải Sở Vân đã hoàn toàn thất thế như một chú gà con cố liều chết trốn chạy trước đại bàng. Lão ta mặt đỏ bầm, mồ hôi ướt đầm, mồm há hốc thở dốc, song chưởng cố sức huy vũ đón đỡ thế công như muôn đợt sóng trào của Sở Vân.

Lại những tiếng chưởng phong va đập vang lên rung chuyển không gian, cát bụi, đất đá bay mù mịt. Tịch Cô Tẩu hét to lên một tiếng thê thảm thân hình bay xéo xéo ra xa, lăn lộn trên không mấy lần rồi từ từ rơi xuống đất, máu tươi tung tóe trên mặt cỏ. Còn thân hình Sở Vân lắc lư không ngừng trong không trung sắc mặt ngời sáng của chàng lúc này như trầm trọng hẳn lại.

Vi Đại Hoà vừa chạm chân xuống đất thì một vòi máu từ mồm đã phun ra xối xả, cũng đồng thời lúc ấy một lưới kinh khí mạnh mẽ như sóng cồn đã cuộn cuộn ập tới nhanh như chớp. Ngay vào lúc Vi Đại Hoà tấm thân còn bấn loạn, khiếp sợ đến muốn ngất đi trước chưởng

lực của đối phương thì bỗng có một tiếng quát to vang lên vội vã:

- Vi đương gia, lùi mau đi!

Một người hùng bá giang hồ, mấy mươi năm vào sinh ra tử, đùa giỡn với tử thần đã quen như Vi Đại Hoà, kinh nghiệm đầy mình, lúc này dù nghe rõ tiếng ai đó gọi nhắc mình cũng không sao còn né tránh kịp nữa, đành đem hết bình sinh chân lực dồn vào song chưởng xuất ra ba chiêu: Ngưu Giác Bao Tâm, Hắc Ngưu đảo sơn, Ngưu Hoàn Thật Triết tuyệt kỹ trong bộ võ công tuyệt học Phong Ngưu Chưởng danh trấn giang hồ của mình đánh thẳng tới.

Lại những tiếng kinh phong va đập vào nhau vang vọng không gian, đất đá cát bụi lại bay mù mit, những tiếng kêu thảm thiết kéo dài rợn óc vang lên. Trong màn bụi mù trời đất ấy, mười mấy hán tử áo xám đã bị đánh bắn đi mấy trượng, máu thịt văng tung tóe, chết ngổn ngang...Cát bụi lắng dần, trường đấu bỗng lạnh ngắt, những đối thủ đang xoắn lấy nhau tử chiến cũng đã dừng tay lùi lại, ngăn ngợ.

Sở Vân lạnh lùng đứng đó, sắc mặt chẳng biểu lộ một tình cảm gì, miệng mím lại, ngón tay phải gõ gõ vào thanh trường kiếm Khổ Tâm Hắc Long...

Trước mặt Sở Vân là Tịch Độc Tẩu Vi Đại Hoà đang run rẩy đứng không vững, bộ trường bào hai màu đỏ trắng đã rách te tua xơ xác, chiếc mũ đội đầu đã bay đi tự lúc nào, tóc tai rối tung phủ đầy vai đầy mặt, khuôn mặt biến dạng, máu bầm ồng ộc chảy ra từ cửa miệng, phủ lên lớp máu khô còn dính trên cằm trên cổ... Vi Đại Hoà lão đảo bước tới, đưa tay chỉ vào Sở Vân, miệng mấp máy mà không ra lời.

Sở Vân rung tay áo, lạnh lùng nói:

- Họ Vi kia, ngươi muốn biết ta là ai phải không?

Lúc ấy từ xa có mấy mươi gã hán tử chạy tới kêu to lên:

- Đương gia hãy đợi một tý, chúng đệ tử đến rồi...

Kẻ cầm đầu chính là Ô Thiên Đoạn Bia Tiêu Kính thấy chủ chúng như thế thì kinh hãi định tới tiếp sức...Bên kia Ngân Qua Phi Tinh Thường Đại Khí cũng từ từ bước tới. Đúng cách họ Thường chừng năm thước Biện Thương “hứ” một tiếng chĩa mũi kiếm về phía lão, rung rung đe dọa, khiến lão ta phải lùi lại hai bước, mặt đầy căm phẫn. Còn Ngân Biển Đảm La Kỳ thì thở dài náo ruột, nhìn Vi Đại Hoà mà đành bó tay bất lực.

Đợi cho mấy hán tử kia đến gần, Sở Vân lạnh lùng nói từng tiếng một:

- Vi Đại Hoà, ngươi hãy nhớ cho kỹ nhé! Tại hạ là Kim Điều - 308 -

Minh Minh chủ lăng tử Sở Vân!

Vừa dứt lời thì chàng liền vạch tà áo dài ra để lộ một vầng thái dương vàng rực thêu trên ngực áo toả hào quang lấp lánh.

Ngay lúc ấy Ô Thiên Đoạn Bia Tiêu Kính cũng nhìn rõ được khuôn mặt của Sở Vân, khuôn mặt mà lão vĩnh viễn không sao quên được, lão ta kêu lên một tiếng lùi ra sau bảy bước. Vi Đại Hỏa cất lên một tiếng cười thê thảm rồi ngã gục xuống đất, im lặng mãi...

Sở Vân cười khẩy một tiếng nói:

- Các đệ tử Kim Điều Minh, các người còn chờ đợi gì nữa?

Đại Mạc Đồ Thủ dạ lên một tiếng bắn người đến xuất chưởng giáng vào La Kỳ, lập tức Bành Mã cất tiếng cười vang dội nói:

- Minh chủ! E rằng Khôi Kỳ Đội, Mãng Long Hội đêm nay chôn vùi danh tiếng tại đây.

Vừa dứt lời đã vung chưởng tấn công Bách Bộ Xà Châu Hàn, Đại Lực Khách Phan Tồn Nghĩa, song cước phóng như mưa vào Tứ Vũ Sĩ, uy lực kinh người...

Thế là một trường đấu mới lại diễn ra, chỉ khác trước là ưu thế đã thuộc về phía khách.

Kim Bồ Đề Tào Công lúc nãy nhờ thuộc địa hình, lại có đệ tử giúp sức nên mới chạy thoát khỏi tay Bành Mã, nhưng cũng bị trúng mấy chưởng kinh người, lúc này lau mồ hôi nhìn Nhị Môn Thần Lôi Vọng bị Tử Bào Đồng Quả uy hiếp đưa dần vào tử địa, thì hét lên một tiếng lao tới cứu trợ Nhị Môn Thần.

Các cao thủ của Ngũ Nhạc Nhất Kiếm theo Lạc Thâm, Đào quang... lao vào chém giết đệ tử của Mãng Long Hội như hổ dữ xông vào đàn dê.

Phó đầu lĩnh Khôi Kỳ Đội là Ngân Biển Đảm La Kỳ lúc nãy liên thủ cùng đầu lĩnh Thường Đại Khí đấu với Biện Thương bất phân thắng bại lúc này một mình đối địch với Đại Mạc Đồ Thủ Khố Ty võ công tuyệt đỉnh ngang ngửa Ngũ Nhạc Nhất Kiếm Biện Thương mà nội lực lại có phần thâm hậu hơn Biện Thương nữa thì thử hỏi La Kỳ còn biết đối địch làm sao ?

Lúc này Đại Liễu Bình lại trở nên một trường hỗn chiến ngập trong tử khí, trời tối, trăng mờ, mây bay bâng lảng, cảnh tượng thê lương.

Tiếng hò hét ghê rợn, tiếng vũ khí va chạm nhau rợn óc, nảy lửa...máu tươi không ngừng tuôn xối xả, đầu rơi, tay gãy bay tung tóe...